

அபிராமி பட்டர் அருளிய திருக்கடவூர் அபிராமியம்மை பதிகம்

காப்பு

தூயதமிழ்ப் பாமாலை தூட்டுதற்கு மும்மதநால்
வாயைக் கரன்றாள் வழுத்தவாம் - நேயமாய்
எண்ணும் புகழ்க்கடவூர் எங்கள் அபிராமவல்லி
நண்ணும் பொற்பாதத்தில் நன்கு.

நூல்

ஆசிரிய விருத்தம்

கங்கையொடு தும்பையும் அணிந்தவர் வியக்குங்
கலாமதியை நிகர் வதனமுங்
கருணைபொழி விழிகளும் விண்முகில்கள் வெளிநெனக்
காட்டிய கருங் கூந்தலுஞ்
சங்கையில்லாது ஒளிநு மாங்கல்ய தாரணந்
தங்குமணி மிடறு மிக்க
சதுபெருகு துங்கபா சாங்குசம் இலங்கு கர
தலமும் விர லணியும் அரவும்
புங்கவர்க்கு அமுதருளும் மந்தர குசங்களும்
பொலியு நவ மணிநு புரம்
பூண்ட செஞ் சேவடியை நாளும் புகழ்ந்துமே
போற்றியென வாழ்த்த விடைமேல்
மங்கள மிகுந்தநின் பதியுடன் வந்து, அருள்செய்
வளர்திருக் கடவூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (1)

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதுமோர்
கபடுவாராத நட்பும்
கன்றாத வளமையும் குன்றாத இளமையும்
கழுபிணியி லாத உடலும்
சலியாத மனமும் அன்பகலாத மனைவியும்
தவறாத சந்தானமும்
தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்

தடைகள் வாராத கொடையும்
தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலுமொரு
துன்பமில்லாத வாழ்வும்
துய்யநின் பாதத்தில் அன்பும் உதவிப் பெரிய
தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய்
அலையாழி அறிதுயிலு மாயனது தங்கையே
ஆதிகடவூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (2)

சந்திர சடாதரி முகுந்த சோதரி துங்க
சலசுலோசன மாதவி
சம்பரம பயோதரி சுமங்கலி சுலட்சணி
சாற்றருங் கருணாகரி
அந்தரி வாராகி சாம்பவி அமர சோதரி
அமலை செக சால சூத்ரி
அகிலாத்ம காரணி வினோதசய நாரணி
அகண்ட சின்மய பூரணி
சுந்தரி நிரந்தரி துரந்தரி வனராச
சுகுமாரி! கௌமாரி உத்
துங்க கல்யாணி புஷ்பாஸ்திராம்புயபாணி
தொண்டர்கட்கு அருள் சர்வாணி
அந்தரி மலர்பிரமராதி துதிவேத வொலி
வளர்திருக் கடவூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (3)

காரளக பந்தியும் பந்தியின் அலங்கலும்
கரிய புருவச் சிலைகளும்
கர்ணகுண் டலமுமதி முகமண்டலம் நுதற்
கத்தூரிப் பொட்டு மிட்டுக்
கூரணிந் திடுவிழியும் அமுதமொழியுஞ் சிறிய
கொவ்வையின் கனி அதரமும்
குமிழனைய நாசியும் முத்தநிகர் தந்தமும்
கொடுசோ டான களமும்
வாரணிந் திறுமாந்த வனமுலையும் மேகலையும்
மணிநூ புரப்பா தமும்
வந்தெனது முன்னின்று மந்தகா சமுமாக

வல்வினையை மாற்று வாயே
ஆரமணி வானி லுறை தாரகைகள் போலநிறை
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (4)

வாசமலர் மருவளக பாரமும் தண்கிரண
மதிமுகமும் அயில் விழிகளும்
வள்ளநிகர் முலையு மரன் நடையு நகை மொழிகளும்
வளமுடன் கண்டு மின்னார்
பாச பந்தத்திடை மனங் கலங்கித் தினம்
பலவழியும் எண்ணி யெண்ணிப்
பழிபாவம் இன்னதென்று அறியாமல் மாயப்ர
பஞ்ச வாழ்வு உண்மை என்றே
ஆசை மேலிட்டு வீணாக நாய்போல் திரிந்து
அலைவதெல்லாம் உன்றன்
அம்புயப் போதெனுஞ் செம்பதந் துதியாத
அசடன்மேற் கருணை வருமோ?
மாசிலாது ஒங்கிய குணாகரி பவானி சீர்
வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (5)

மகரவார் குழல்மேல் அடர்ந்துகுமிழ் மீதினில்
மறைந்து வாளைத் துறந்து
மைக்கயலை வேண்டிநின் செங்கமல விழியருள்
வரம்பெற்ற பேர்க ளன்றோ?
செகமுழுதும் ஓற்றைத் தனிக்குடை கவித்துமேற்
சிங்கா தனத்தி லுற்றுச்
செங்கோலும் மனுந்தி முறைமையும் பெற்றுமிகு
திகிரியுல காண்டு பின்பு
புகர்முகத்(து) ஐராவதப் பாக ராகிநின்ற
புத்தேளிர் வந்து போற்றிப்
போக தேவேந்திரன் எனப்புகழ் விண்ணில்
புலோமிசை யொடுஞ்சு கிப்பர்;
அகரமுத லாகிவளர் ஆனந்த ரூபியே
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி

அருள்வாமி! அபிராமியே! (6)

நன்றென்று தீதென்று நவலுமில் விரண்டினுள்
நவின்றதே உலகி லுள்ளோர்
நாடுவார் ஆதலின் நானுமே அவ்விதம்
நாடினேன் நாடினாலும்
இன்றென்று சொல்லாமல் நினதுதிரு வுள்ளமது
இரங்கி யருள் செய்கு வாயேல்
ஏழையேன் உய்குவேன், மெய்யான மொழியிஃதுன்
இதயம் அறியாதது உண்டோ?
குன்றமெல்லாம் உறைந்து என்றும் அன்பர்க்கு அருள்
குமார தேவனை அளித்த
குமரி மரகத வருணி விமலி பைரவி கருணை
குலவு கிரிராச புத்ரி
மன்றல்மிகு நந்த வனங்களில் சிறை அளிமுரல
வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (7)

மறிகடல்கள் ஏழையுந் திகிரிஇரு நான்கையும்
மாதிரக் கரியெட் டையும்
மாநாகம் ஆனதையும் மாமேரு என்பதையும்
மாகூர்மம் ஆனதையு மோர்
பொறியரவு தாங்கிவரு புவனமீ ரேழையும்
புத்தேளிர் கூட்டத் தையும்
பூமகளை யுந்திகிரி மாயவனை யும்அரையிற்
புலியாடை உடையா னையும்
முறைமுறைக ளாயீன்ற முதியவர்களாய்ப் பழமை
முறைகள் தெரியாத நின்னை
மூவுலகி லுள்ளவர்கள் வாலையென்று அறியாமல்
மொழிகின்ற தேது சொல்வாய்;
அறிவிநிறைவிழுமியர்தம் ஆனந்த வாரியே
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (8)

ஒருநாள் இரண்டு நாள் அல்ல நான் உலகத்து

உதித்த இந்நாள் வரைக்கும்
 ஒழியாத கவலையால் தீராத இன்னல் கொண்டு
 உள்ளந் தளர்ந்து மிகவும்
 அருநாண் இயற்றிட்ட விற்போல் இருக்கும் இவ்
 வடிமைபாற் கருணை கூர்ந்து
 அஞ்சேல் எனச்சொல்லி ஆதரிப்பவர்கள் உனை
 அன்றியிலை உண்மையாக
 இருநாழிகைப் போதும் வேண்டாது நிமிடத்தில்
 இவ்வகில புவனத்தையும்
 இயற்றி யருளுந் திறங்கொண்ட நீ ஏழையேன்
 இன்னல் தீர்த்து அருளல் அரிதோ
 வருநா வலூரார் முதலோர் பரவும் இனிய புகழ்
 வளர் திருக் கடவூரில் வாழ்
 வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
 வாமி! அபிராமி உமையே! (9)

வாடாமல் உயிரெனும் பயிர்தழைத் தோங்கிவர
 அருள்மழை பொழிந்தும் இன்ப
 வாரிதியிலே நின்ன தன்பெனுஞ் சிறகால்
 வருந்தாமலே யணைத்துக்
 கோடாமல் வளர்சிற் றெறும்புமுதல் குஞ்சரக்
 கூட்டமுத லான சீவ
 கோடிகள் தமக்குப் புசிக்கும் புசிப்பினைக்
 குறையாம லேகொடுத்து
 நீடாழி யுலகங்கள் யாவையும் நேயமாய்
 நின்னுதர பந்தி பூக்கும்
 நின்மலி அகிலங்களுக்(கு) அன்னை என்றோதும்
 நீலியன்(று) ஓது வாரோ?
 ஆடாத நான்மறையின் வேள்வியால் ஓங்குபுகழ்
 ஆதிகட வூரின் வாழ்வே
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
 அருள்வாமி! அபிராமியே! (10)

எண்ணிக்கை இல்லாத துன்பங்கள் மேன்மேல்
 ஏறிட் டொறுக்க அந்தோ
 எவ்விதம் உளஞ் சகித் துய்குவேன், இப்பொழுது
 எடுத்திட்ட சன்மம் இதனில்
 நண்ணியென் னளவு சுகமானதொரு நாளினும்

நான் அனுபவித்த தில்லை
நாடெலாம் அறியுமிது கேட்பதேன்? நின்னுளமும்
நன்றாய் அறிந்திருக்கும்!
புண்ணியம் பூர்வ சன்னத்தினிற் செய்யாத
புலைய னானாலும் நினது
பூரண கடாட்ச வீட்சண்ணியஞ் செய்தெனது
புன்மையை அகற்றி யருள்வாய்;
மண்ணவர்கள் விண்ணவர்கள் நித்தமும் பரவுமிசை
வளர்திருக் கடவூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்!
வாமி! அபிராமி! உமையே! (11)

பல்குஞ் சரந்தொட் டெறும்புகடை யானதொரு
பல்லுயிர்க் குங்கல் லிடைப்
பட்டதே ரைக்கும்அன் றுற்பவித் திடுகருப்
பையுறு சீவனுக்கும்
மல்குஞ் சராசரப் பொருளுக்கும் இமையாத
வானவர் குழாத்தி னுக்கும்
மற்றுமொரு மூவர்க்கு மியாவர்க்கும் அவரவர்
மனச்சலிப் பில்லா மலே
நல்குந் தொழிற்பெருமை உண்டா யிருந்துமிகு
நவநிதி உனக்கி ருந்தும்
நானொருவன் வறுமையிற் சிறியனா னால்அந்
நகைப்புனக் கேஅல்ல வோ?
அல்கலந் தும்பர்நா டளவெடு குஞ்சோலை
ஆதிகட வூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே ! (12)

தெரிந்தோ அலாது தெரியாமலோ இவ்வடிமை
செய்திட்ட பிழையிருந்தால்
சினங்கொண்டு அது ஓர் கணக்காக வையாது நின்
திருவுளம் இரங்கி மிகவும்
பரிந்துவந்து இனியேனும் பாழ்வினையில் ஆழ்ந்து இன்னற்
படாது நல்வரம் அளித்தும்
பாதுகாத்து அருள் செய்ய வேண்டும் அண்டாண்டவுயிர்
பரிவுடன் அளித்த முதல்வி
புரந்தரன் போதன் மாதவனாதியோர்கள் துதி

புரியும் பாதாம் புயமலர்ப்
புங்கவி! புராந்தரி! புரந்தகி! புராதனி!
புராணி! திரிபுவனேசுவரி!
மருந்தினும் நயந்தசொற் பைங்கிளி வராகி! எழில்
வளர் திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசுவாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (13)

நீடுல கங்களுக்கு) ஆதாரமாய் நின்று
நித்தமாய் முத்தி வடிவாய்
நியமமுடன் முப்பத் திரண்டறம் வளர்க்கின்ற
நீமனை வியாய்இ ருந்தும்
வீடுவீ டுகடோறும் ஓடிப் புகுந்துகால்
வேசற்(று) இலச்சை யும்போய்
வேண்டுகில் அரைக்கணிய விதியற்று நிர்வாண
வேடமுங் கொண்டு கைக்கோர்
ஓடேந்தி நாடெங்கும் உள்ளந் தளர்ந்துநின்று
உன்மத்த னாகி அம்மா
உன்கணவன் எங்கெங்கும் ஐயம்புகுந் தேங்கி
உழல்கின்ற தேது சொல்வாய்
ஆடுகொடி மாடமிசை மாதர் விளையாடிவரும்
ஆதிகடலூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (14)

வஞ்சகக் கொடியோர்கள் நட்பு வேண்டாமலும்
மருந்தினுக்காக வேண்டினும்
மறந்தும் ஓர் பொய்மொழி சொலாமலும் தீமையாம்
வழியினிற் செல்லாமலும்
விஞ்ச நெஞ்சதனிற் பொறாமை தரியாமலும்
வீண் வம்பு புரியாமலும்
மிக்க பெரியயோர்கள் சொலும் வார்த்தை தள்ளாமலும்
வெகுளியவை கொள்ளாமலும்
தஞ்சமென நின(து) உபய கஞ்சந் துதித்திடத்
தமியேனுக்கு அருள் புரிந்து
சர்வ காலமும் எனைக் காத்தருள வேண்டினேன்
சலக் கயல்கள் விழியை அனைய
வஞ்சியர் செவ்வாய் நிகரு வாலியாம் பன்மலரும்

வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவநாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (15)

ஞானந் தழைத்துன் சொருபத்தை அறிகின்ற
நல்லோர் இடத்தி னிற்போய்
நடுவி னிலிருந்துவந் தடிமையும் பூண்டவர்
நவிறுந் உபதேச முட்கொண்டு
ஈனந்தனைத் தள்ளி எனதுநானெனுமானம்
இல்லா மலேது ரத்தி
இந்திரிய வாயில்களை இறுகப்பு தைத்துநெஞ்சு
இருளற விளக்கேற் றியே
ஆனந்த மானவிழி அன்னமே! உன்னைஎன்
அகத்தா மரைப்போ திலே
வைத்துவே றேகலை யற்றுமே லுற்றபர
வசமாகி அழியாத தோர்
ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்கின்ற தென்காண்;
ஆதிகடலூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (16)

எனது இன்னல் இன்னபடியென்று வேறொருவர்க்கு
இசைத்திடவும் அவர்கள் கேட்டு இவ்
வின்னல் தீர்த்து உள்ளத்து இரங்கி நன்மைகள் செய்யவும்
எள்ளளவு(ம்) முடியாது நின்
உ(ன்)னத மருவுங் கடைக் கண்ணருள் சிறிது செயின்
உதவாத நுண்மணல்களும்
ஓங்கு மாற்றையர் சொர்ண மலையாகும், அதுவன்றி
உயர் அகில புவனங்களைக்
கனமுடன் அளித்து முப்பத்திரண்டு அறங்களுங்
கவின்பெறச் செய்யு(ம்) நின்னைக்
கருது நல்லடியவர்க்கு எளிதில்வந்து சடுதியிற்
காத்து ரட்சித்து ஓர்ந்து
வனசநிகர் நிற்பாதம் நம்பினேன் வந்தருள் செய்
வளர்திருக் கடலூர் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (17)

சலதியுல கத்திற் சராசரங் களையீன்ற
தாயா கினாலெ னக்குத்
தாயல்ல வோ? யான் உன் மைந்த னன்றோ? எனது
சஞ்சலம் தீர்த்து நின்றன்
முலைசுரந் தொழுகு பாலாட்டி என் முகத்தைஉன்
முந்தானை யால்து டைத்து
மொழிகின்ற மழலைக் குகந்துகொண்டிள நிலா
முறுவல்இன் புற்றரு கில்யான்
குலவிவிளையாடல் கொண்டருள் மழைபொழிந்(து) அங்கை
கொட்டி வாவென்(று) அழைத்துக்
குஞ்சரமு கன்கந்தனுக்கு இளையன் என்றெனக்
கூறினால் ஈனம் உண்டோ?
அலைகடலி லேதோன்று மாறாத அமுதமே!
ஆதிகடலூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (18)

கருநீல வடிவமார் மாடேறி உத்தண்ட
கன தண்ட வெம் பாசமுங்
கைக்கொண்டு சண்டமா காலன் முன் எதிர்க்க மார்க்
கண்டன் வெருண்டு நோக்க
திருநீல கண்டனெனும் நிற்பதியை உள்ளத்தில்
அன்பு கொண்டு அருச்சனை செய
ஈசன் அவ்விலிங்கம் பிளப்ப நின்னோடு தோன்றி
யமனைச் சூலத்தி லூன்றிப்
பெருநீல மலையென நிலத்தில் அவன் விழப்
பிறங்கு தாளால் உதைத்துப்
பேசுமுனி மைந்தனுக் கருள் செய்தது உனிதய
பேரருளின் வண்ணமலவோ?
வருநீல மடமாதர் விழியென்ன மலர்வாவி
வளர்திருக் கடலூரில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ்நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (19)

கைப்போது கொண்டுன் பதப்போது தன்னில்
கணப்போதும் அர்ச்சிக் கிலேன்;
கண்பொதி னாலுன் முகப்போது தன்னையான்

கண்டு தரிசனை புரிகிலேன்
முப்பொதில் ஒருபோதும் என்மன்ப் போதிலே
முன்னி உன் ஆலயத்தின்
முன்போது வார்தமது பின்போத நினைக்கிலேன்
மோசமே போய் உ ழன்றேன்;
மைப்போத கத்திற்கு நிகரெனப் போதெரு
மைக்கடா மீதேறியே
மாகோர காலன் வரும்போது தமிழேன்
மனங்கலங் கித்தி யங்கும்
அப்போது வந்துன் அருட்போது தந்தருள்
ஆதிகடவூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (20)

மிகையுந் துரத்தவெம் பிணியுந் துரத்த
வெகுளி யானதுந் துரத்த
மிடியுந் துரத்தநரை திரையும் துரத்தமிகு
வேதனை களுந் துரத்த
பகையுந் துரத்தவஞ் சனையுந் துரத்த
பசியென் பதுந்துரத்த
பாவந் துரத்த பதிமோகந் துரத்த
பலகாரியமுந் துரத்த
நகையந் துரத்த ஊழ் வினையுந் துரத்த
நாளும் துரத்த வெகுவாய்
நாவறண் டோடிக்கால் தளர்ந்திடும் என்னை
நமனுந் துரத்து வானோ?
அகிலஉல கங்குட்கும் ஆதார தெய்வமே
ஆதிகடவூரின் வாழ்வே
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி! அபிராமியே! (21)

சகல செல்வங்களும் தரும் இமயகிரிராச
தனைய மா தேவி நின்னைச்
சத்யமாய் நித்யமுள்ளத்தில் துதிக்கும் உத்
தமருக்கு இரங்கி மிகவும்
அகிலமதில் நோயின்மை கல்விதன தானியம்
அழகு புகழ் பெருமை இளமை

அறிவு சந்தானம் வலிதுணிவு வாழ்நாள் வெற்றி
ஆகு நல்லூழ் நுகர்ச்சி
தொகை தரும் பதினாறு பேறும் தந்தருளி நீ
சுகானந்த வாழ்வளிப்பாய்
சுகிர்த குணசாலி! பரிபாலி! அநுகூலி திரி
சூலி! மங்கள விசாலி!
மகவுநான் நீதாய் அளிக்கொணாதோ? மகிமை
வளர்திருக் கடவுளில் வாழ்
வாமி! சுபநேமி! புகழ் நாமி! சிவசாமி மகிழ்
வாமி! அபிராமி! உமையே! (22)